1. КЪРКЛАРЪ-ЧЕТИРИДЕСЕТТѢ

(Мохамеданска легенда).

Въ една религиозна мохамедонска легенда се разказва, че въ свѣта има Къркларъ-човѣци, които сѫ избрани като най-честни и вѣрни предъ Аллаха, и тѣзи човѣци се избиратъ да помагатъ на такива, които сѫ на правата страна, безъ разлика на народность и религия. Въ Къркларъ може да бѫде избранъ всѣки, стига да е справедливъ. Отъ тѣзи Къркларъ се избиратъ седемь, най-достойнитѣ, които съставляватъ Иеделеръ. Отъ тѣхъ се избиратъ трима най-силнитѣ, и тѣ сѫ Ючлеръ. Ако въ случай почине нѣкой отъ Иеделеръ и Ючлеръ, замѣстникътъ му се взема отъ Къркларъ, а когато мѣстото на нѣкого въ Къркларъ се опраздни, за неговъ замѣстникъ се избира нѣкой изъ народа, който се е проявилъ като честенъ и правъ предъ Аллаха.

Въ легендата се разправя, че нѣкога единъ отъ тѣзи Къркларъ се поминалъ и трѣбвало да се избере неговъ замѣстникъ. Братътъ на едного въ Кърклара, като знаелъ, че можелъ да достигне силата на Къркларъ, пожелалъ и той да има тази сила, и заявилъ на брата си, че желае да бѫде въ числото на избранитѣ. На това братъ му отговорилъ, че сега има едно праздно мѣсто, което може да вземе, но трѣбвало да отиде вечерьта на мѣстото, гдето ще се съберать да правятъ съветъ. Вечерьта той отишелъ и застаналъ предъ вратата на Къркларъ, но не посмѣялъ да влѣзе вѫтре. Събранитѣ почнали да се разговарятъ за човѣка, когото ще вематъ, и тогава единъ отъ тѣхъ казалъ:

— Вънъ има единъ, който чака.

А той, като чулъ, че безъ да сѫ го видѣли,

говорятъ за него, уплашилъ се отъ тѣхната сила и избѣгалъ.

На другия день братъ му го запиталъ:

— Че ти защо не влѣзе при насъ, когато се бѣхме събрали?

— Не влѣзохъ, уплашихъ се отъ силата ви.

— Ами ти трѣбва да знаешъ, че нашата сила ни помага да знаемъ нѣщата, безъ да сме ги видѣли, и да знаемъ, кѫде какво става. Но утре вечерь, ние ще минемъ презъ улицата до джамията, а ти, ако още настояващъ да си въ Кърkларъ, иди се качи на минарето и тамъ чакай, ние всички ще минемъ съ коне, най-последниятъ конь ще е безъ човѣкъ. Ако се хвърлишъ отъ минарето и сполучишъ да възседнешъ последния конь, ти ще бѫдешъ въ Кърkларъ.

На другата вечерь кандидатътъ за Кърkларъ се качилъ на минарето, но когато миналъ Кърkларъ съ конетѣ, той се уплашилъ и не се хвърлилъ на коня.

На другия день братъ му пакъ го попиталъ:

— Защо не се хвърли на коня?

— Уплашихъ се, понеже бѣше много високо и едва ли бихъ сполучилъ.

— Ами ти какъ искашъ да си въ числото на Кърkларъ, като се боишъ? Трѣбва да знаешъ, че съ силата, която ние имаме, нищо не може да ни прѣчи, да правимъ каквото пожелаемъ. Утре вечерь пакъ ще минемъ презъ сѫщото мѣсто и, ако желаешъ, чакай ни и се хвърли на коня.

На другата вечерь той като първия пѫть чакалъ на минарето и, когато Кърkларъ минавали, той се решилъ, хвърлилъ се и спокойно се намѣрилъ на коня, и продължилъ заедно съ другитѣ, като единъ отъ избранитѣ.

Презъ пѫтуването дошли до единъ кладенецъ, гдето нѣкои се спрѣли да пиятъ вода. Последенъ пилъ вода и новоизбраниятъ, като скришно взелъ бакърчето, съ което се черпѣла вода и продължилъ

пѫтя. Пѫтувайки, стигнали до морето, презъ което почнали да вървятъ, като че ли конетѣ имъ ходятъ по сухо. Само на новотръгналия коньтъ почналъ да потъва. Единъ отъ Кърккларъ се обърналъ и му казалъ:

— Атъ харамѫ! (хвърли краденото!).

Той веднага извадилъ отъ дисагитѣ бакърчето и го хвърлилъ. Тогава коньтъ му почналъ да ходи като другитѣ. Най-после пристигнали на брѣга, гдето се разположили на една поляна. Следъ почивката 39-тѣ казали на 40-тия — новотръгналия:

— Ти стой тука и пази конетѣ, а ние ще отидемъ на помощь, гдето има нужда отъ нашата сила.

Така той останалъ и не следъ дълго време заспалъ. Когато се събудилъ, намѣрилъ се самъ, безъ да се явятъ при него нѣкои отъ Кърккларъ, нито пъкъ конетѣ били тамъ. Тогава той самъ разбралъ, че не билъ достоенъ да има силата на Кърккларъ. Когато следъ дълго време се срещналъ съ брата си и му се помолилъ наново да бѫде приетъ въ тѣхъ, братъ му отговорилъ:

— Тебе ти се отдадоха случаи да развивашъ силата заедно съ насъ, но ти се оказа недостоенъ, като взема чуждото и затуй по никой начинъ ти не можешъ да бѫдешъ такъвъ, за да имашъ тази сила.

* * *

Тази хубава легенда ни внушава, че всѣки човѣкъ, който е дошелъ на тази земя, е опредѣленъ отъ Аллаха да бѫде избранъ и си служи съ духовни и физически сили за добро.

Отъ всѣкиго зависи, какъ ще използува тѣзи случаи, за да развива силитѣ въ живота.

Чрезъ наука и добри книги очитѣ на човѣка се отварятъ, и той вижда и знае повече за свѣта и живота.

Желанието за знание трѣбва да се засилва още повече следъ излизане отъ училището; съ помощьта на книгитѣ, умътъ се отваря и знанието

се увеличава. За да има човѣкъ сполука въ житейския си пжть, необходимо е да развива духовнитѣ си сили и да се пази отъ всичко, което имъ прѣчи да се проявятъ въ доброто. Човѣкъ никога да не ламти за харама-чуждото, защото и наймалкото нѣщо, което е чуждо, то е винаги чуждо и пакостно за силата на душата.

Съ вѣра въ Аллаха, съ желание за знание и съ куражъ въ живота всѣки ще има силата да бжде истински Кърклäръ-човѣкъ.

Изъ „Мохамеданска просвѣтна библиотека“, № 1.
с. Лъджене, Чепинско.